

ceres her i Landet, og som maa stiges i den Tilstand, hvori de her leveres, at være uundværlige Fornødenheder saavel for de mere som for de mindre Bøffaaende, men som for at tilvebringes i kostbare og finere Stoffer, indføres fra Udlandet, og saadanne Artikler tror jeg nødvendigvis maa henføres til Luxusartikler. Jeg skal ikke for Dieblttet gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men kun fastholde, at naar man vil stræbe efter at gjøre Soldatserne til en virkelig Bøffaatning af Luxusartikler, saa tror jeg, at man maa gaa noget høiere, end man er gaaet i dette Forslag, ligesom jeg mener, at der i det foreliggende Lovforslag endnu ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn til de Indførselsartikler, som virkelig høre til de absolute Fornødenheder, saaledes si Gr. Bygningsmaterialer og Raastoffer, der jo ikke kunne produceres her i Landet, men som dog ere uundværlige til den daglige Forbrug. Jeg mener derhos ogsaa, at foruden de Luxusgjenstande, der navnlig henhøre under Nydelsesartikler, kunne ogsaa de, som henhøre under Bøffaatningsgjenstande, Bøffaattes meget høiere, ja paa sine Steder endog flere Gange høiere, end det her er foreslaaet, men paa disse Enkeltheder skal jeg ikke indlade mig paa Sagens nærværende Standpunkt.

**Finantsministeren.** Jeg tvivler ikke om, at det ærede Thing med samme Fornøelse som jeg har hørt paa det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts Bde Valgkreds (A. Haged). Det var klart af det ærede Medlems hele Foredrag og Anden deri, at det er en Hjertesag for det ærede Medlem, og jeg kan ogsaa som den, der har fulgt ham gennem en Række af Aar bevidne, at hans Grundsætninger i den Henseende fra Begyndelsen af have været klare og ubødeligt fastholdte. Jeg tilstaaer, at det altid paa mig gjør et stærkt Indtryk, naar jeg ser en Mand med en saadan Fasthed opretholde de Grundsætninger, som han fra Begyndelsen af har vedkjendt sig, og det er mig bestandig en Overvindelse, naar jeg skal træde op som Modstander overfor en saadan Mand. Jeg har jo imidlertid tidligere været i den Stilling at maatte modfige det ærede Medlem

i hans Udvikling af disse Grundsætninger, og jeg ser mig nu atter idag i den samme Modvendighed, men jeg beder det ærede Thing bestandig fastholde, at jeg ikke staaer overfor ham som Andet end som en Modstander, der nærer den fuldstændigste Høiagtelse for det Standpunkt, som det ærede Medlem bestandig har indtaget i denne Sag. Naar det ærede Medlem begyndte sit Foredrag med at henvise til, at der foruden de 3 Duffer, som jeg havde tilladt mig at udtale ved Lovforslagets Forelæggelse, endnu var et fjerde, som han endog vilde stille som det første, nemlig det, at man ophævede al Sold, saa maa jeg dertil bemærke, at det ganske vist er mig bekjendt, at et saadant Duffenæres. Jeg tilstaaer imidlertid, at jeg ikke i mit Foredrag ved Sagens Forelæggelse har kunnet tage Hensyn til dette Duffe, fordi jeg betragtede det som værende af den Art, at det selv for dem, der mest levende nærede det, stillede sig som et saa sjernt Maal, at der ikke let kunde være Tale om nu ved denne Leilighed at søge det realiseret, hvorimod jo selvfølgelig de tre Duffer, som jeg nævnte, mere eller mindre kunne realiseres. Jeg har altsaa kun villet betegne det Duffe, som paa en eller anden Maade forekom mig at kunne blive praktiske, og Grunden hertil har jeg tidligere tilladt mig at nævne. Jeg tror ikke, at vi her i en nær Fremtid kunne komme til at afløse Solden ved en Indkomstskat, og jeg har sagt hvorfor. Dette er nu en meget bestemt Overbevisning hos mig, og jeg tror ogsaa, at naar det ærede Medlem skulde til at udarbejde sine Tanker paa en saadan Maade, at de kunde finde praktisk Anvendelse, vilde det gaa ham som den Forfatter, han nævnte i sit Foredrag, der havde skrevet en meget smuk og tiltalende Bog om vort Soldsystem, hvori han udviklede de Grundsætninger, som vare de rigtige, og som det ærede Medlem i saa høj Grad sympatiserede med, men som, da det kom til Stykket og han som Finantsminister skulde foreslaa, at det skulde blive til Lov, dog blev nødsaget til at gjøre ikke saa ubetydelige Indskrænkninger i de Ting, som han havde betegnet som rigtige. Jeg tilstaaer mine Herrer, at jeg finder dette meget naturligt, thi jeg tror, at det vilde gaa En-